

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.410 van 4 januari 2002
in de zaak A.105.640/XIV-4899.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat R. JESPERS,
 kantoor houdende te 2100 DEURNE-ANTWERPEN,
 Sint Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 26 juni 1968 en van beweerde XXX nationaliteit, op 29 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 2001 tot weigering van de aanvraag tot regularisatie overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 april 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 5 december 2001 om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 2, 1°, en 2, 2°, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (de Regularisatiewet).

1.2. Uit de hoorzitting van de tweede kamer van de Regularisatiecommissie, die op 25 september 2000 plaatsvond, blijkt dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag nog enkel baseert op artikel 2, 2° van voornoemde wet.

1.3. Op 5 maart 2001 brengt de tweede kamer van de Regularisatiecommissie een negatief advies uit dat als volgt luidt :

“(…)

1. De aanvraag werd tijdig ingediend

De aanvraag werd aanvankelijk gesteund op artikel 2, 1°, langdurige asielpprocedure; in een brief van 19.2.2000 wordt beroep gedaan op artikel 2, 2°, de onmogelijkheid terug te keren naar het land van herkomst.

2. Het dossier bevat het dossiernummer bij de Dienst Vreemdelingenzaken; het dossier lag evenwel niet voor.

3. Identiteit en nationaliteit van de aanvrager.

De identiteit en de nationaliteit van de aanvrager kunnen niet worden vastgesteld door individuele documenten. Aanvrager is evenwel bij Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 02, bijlage 26) en bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen (stuk 4) bekend onder de naam en de identiteit zoals hoger vermeld. Bovendien bezit aanvrager een attest van immatriculatie van de Stad Antwerpen van 3.12.1999, nr. N.O.171.250, en van 3.10.2000, nr. N.O.191.844, op dezelfde naam, en met vermelding van de XXX nationaliteit.

4. Heeft de aanvrager de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aangevraagd zonder uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van 4 jaar ?

De asielpprocedure van de aanvrager kan als volgt worden samengevat: hij vroeg asiel aan op 13/01/1998 (Zie wachtregister en bijlage 26). Een uitvoerbare beslissing die een eind maakte aan de procedure werd genomen door de Vaste Beroepscommissie op 28/01/2000 (Zie wachtregister). Derhalve lag tussen het indienen van de asielaanvraag en het verkrijgen van een uitvoerbare beslissing een tijdsspanne van 2 jaar en 15 dagen. Vermits het niet gaat om een aanvraag van een gezin met minderjarige kinderen, is de vereiste periode op 4 jaar bepaald.

Derhalve kan de aanvraag, althans wat betreft de vereiste van artikel 2, 1° van de wet van 22 december 1999, niet tot een gunstig advies leiden.

5. Artikel 2, 2° : onmogelijkheid terug te keren.

In een brief van 25.1.2000 lichtte aanvrager toe waarom hij niet naar XXX kan terugkeren; aanvrager beroept zich op desertie uit het leger, en zijn andere politieke overtuiging, waardoor hij gevaar zou lopen voor zijn leven, bij een mogelijke terugkeer.

Aanvrager legt als enig bewijs een vertaling voor van een brief die zijn broer M. hem op 2.8.1999 stuurde vanuit XXX, waar deze met hun ouders en andere familieleden zouden wonen. De verklaring van aanvrager waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land of naar XXX, bij zijn familie, wordt er niet door bevestigd.

6. Of de betrokkene op het grondgebied verbleef op 1 oktober 1999?

Wat de vereiste betreft om op het grondgebied verbleven te hebben op 1 oktober 1999, legt de aanvrager stukken voor: (Stukken 1,6 en 7). Op basis van deze stukken moet men besluiten dat het bewijs van verblijf op 1 oktober 1999 kan aanvaard worden, gelet op (het feit dat) de stukken dateren van voor en/of na genoemde datum waaruit redelijkerwijze kan afgeleid worden dat zijn verblijf zich ook op 1 oktober 1999 continueerde.

7. Wat de vereiste betreft dat de aanvrager gekend moet zijn, toont de aanvrager aan de hand van stukken aan dat hij gekend is door een administratie of een openbare dienst: de Dienst Vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur, een O.C.M.W. (bewijsstukken 1, 2, 4, 5).

8. Wat betreft de individuele gegevens van de aanvrager vermeldt hij zijn naam, voornaam, geboorteplaats en datum, nationaliteit, burgerlijke stand, en samenstelling van familie. (...).”.

1.4. Op 26 april 2001 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de regularisatieaanvraag van verzoeker door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies, die hij overschrijft, overneemt en als uitdrukkelijk herhaald beschouwt. De volledige tekst van het advies wordt als bijlage bij de brief van 26 april 2001 verstuurd naar verzoeker en naar zijn Advocaat.

2.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van artikel 4, 2°, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat uit de debatten is gebleken dat de Advocaat van verzoeker dit middel steunt op de brief van 26 april 2001 gericht door de Minister van Binnenlandse Zaken aan de Raadsman van verzoeker, zodat het middel gebaseerd is op “een onjuiste tekst” (cfr. zittingsblad van 5 december 2001) en het bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd, omdat het niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing;

2.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 2, 2de van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van sommige categorieën van vreemdelingen. Schending van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen.

Dit middel wordt ontwikkeld ondergeschikt aan het eerste middel, en voor zover zou aanvaard worden, quod non, dat er in casu sprake is van een effectieve beslissing conform artikel 4, al.2 van de regularisatiewet, en voor zover bijgevolg de motieven van het advies kunnen beschouwd worden als motieven ontwikkeld door de Minister in zijn beslissing, quod non.

Artikel 2, 2de van de regularisatiewet stelt dat in aanmerking komt voor regularisatie, zij die omwille van redenen onafhankelijk van hun wil, niet kunnen terugkeren naar het land waar ze gewoonlijk verbleven hebben voor de komst naar België, noch naar hun land van afkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit bezitten.

Verzoeker heeft altijd in XXX gewoond, heeft de XXX nationaliteit en kwam van XXX direct naar België toen hij XXX ontvluchtte.

Het criterium dient dus beoordeeld te worden vanuit het onderzoek naar de onmogelijkheid tot terugkeer naar XXX.

Verzoeker had in de stukken gevoegd bij het regularisatiedossier een brief van hemzelf dd. 25.1.2001 aan de regularisatiecommissie gevoegd en heeft ook mondeling hetzelfde standpunt ontwikkeld tijdens de zitting van 25.9.2000:

"Ik ben XXX van nationaliteit en ontvluchtte op 10.1.98 mijn land. Als des(s)erteur van het leger heb ik een zware reis gemaakt naar België. Dit vanwege mijn andere politieke overtuiging. Van deswege zal mij bij terugkeer de doodstraf (sic). Ondergedoken en al het mogelijke doende om uit de XXX gemeenschap in België te blijven uit angst voor eventueel verraad, lijd ik een erbarmelijk bestaan. Bij enige melding aan mijn ambassade zou ik nl. meteen ter dood kunnen worden gebracht. Door het verkrijgen van een Belgisch verblijf zal mijn leven veilig zijn gesteld"

Het advies van de Commissie voor regularisatie motiveert in dit verband:

"In een brief van 25.1.2000 lichtte aanvrager toe waarom hij niet naar XXX kan terugkeren; aanvrager beroept zich op desertie uit het leger, en zijn andere politieke overtuiging, waardoor hij gevaar zou lopen voor zijn leven, bij een mogelijke terugkeer. Aanvrager legt als enig bewijs een vertaling voor van een brief die zijn broer Mahmoud hem op 2.8.1999 stuurde vanuit J., waar deze met zijn ouders en andere familieleden zouden wonen. De verklaring van aanvrager waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land of naar J. bij zijn familie, wordt er niet door bevestigd".

Dit motief schendt artikel 2, 2de regularisatiewet daar ook de terugkeer naar J. overwogen wordt, wat in strijd is met het criterium van dit artikel. Enkel de terugkeer naar XXX dient onderzocht en overwogen te worden.

De brief van de broer van verzoeker uit J. is nooit gebruikt om de onmogelijke terugkeer van verzoeker naar XXX te bewijzen op zich; de inhoud van die brief, die bedoeld is om verzoeker te informeren naar de toestand van zijn familie en inzonderheid van zijn (zieke) vader, bevestigt wel (gezien de afzender) dat ook deze familie XXX is ontvlucht, wat in die zin een argument is voor de onmogelijke terugkeer. In die zin is het motief van het advies niet afdoend.

Het motief gaat ook voorbij aan de algemeen gekende toestand in XXX; het is geweten dat deserteurs uit het leger onbarmhartig worden aangepakt en dikwijls gefusieerd worden. XXX staat nog steeds op de lijst van I.O.M. als onveilig land. Het is aanvaardbaar dat voor elke deserteur uit het leger XXX een land is waarnaar men niet kan terugkeren. Tijdens de debatten over de regularisatiewet in het parlement werd benadrukt dat de regering "objectieve" redenen voor onmogelijke terugkeer wilde uitbouwen voor het begrip "redenen onafhankelijk van zijn wil", en hiertoe een lijst van niet-veilige landen zou opstellen. Terecht is er kritiek geleverd op het opstellen van een dergelijke lijst, maar dit belet niet dat alleszins de landen die voorkomen op de actuele lijst van het I.O.M. als dusdanig moeten beschouwd worden. (zie debat Kamer, Parlementaire documenten, 8 november 1999, p. 15 en debat Senaat(r)t, Parlementaire documenten, sessie 1990-91, nr. 1076/2, pp.13, 19, 27, 28, 50 en 79; Rapport Commissie Binnenlandse Zaken Senaat, 8.12.1999, p.34). Het in casu gegeven motief beantwoordt niet aan dit "objectief" criterium, maar is enkel, en dan nog voor verzoeker (een) niet aanvaardbare, particuliere inschatting van de toestand van verzoeker. Dit laatste kan slechts in geval het land niet op de lijst van onveilige landen voorkomt. (Uiteenzetting motieven, parlementaire documenten kamer, 8 november 1999, p. 11; zie ook G.H. Beauthier en J. Fermon, Regularisation, comment, pour qui, Epo, 2000, p. 12-15).

Ook het gegeven dat de dienst vreemdelingenzaken tot op heden nog steeds het attest van immatriculatie verlengd(t) wijst erop dat de Minister van Binnenlandse Zaken in het kader van de asielprocedure van mening was dat er geen verwijdering van verzoeker naar XXX mogelijk en wenselijk was. In die zin is de bestreden beslissing in strijd met de eigen houding van de Minister van Binnenlandse Zaken, en is er een tegenspraak tussen de beslissing inzake regularisatie en de houding inzake de asielprocedure.”;

2.2.1. Overwegende dat niet vaststaat dat verzoeker de XXX nationaliteit heeft; dat hiertoe wordt verwezen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 1999 waardoor aan verzoeker het statuut van vluchteling wordt geweigerd; dat in voornoemde beslissing, bevestigd in beroep door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 24 januari 2000, wordt overwogen dat verzoeker, die niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, het antwoord niet kent op een aantal eenvoudige vragen over de geografie van XXX en over de politieke situatie aldaar; dat hij niet weet dat het noordelijk gedeelte van XXX een autonoom gebied vormt; dat hij de twee partijen niet kent die het noordelijk gedeelte van XXX besturen; dat hij de identiteit niet kent van de rivaal van T., die B. noemt, die in de XXX politiek actief is sedert 1976; dat hoewel hij via Z. en S. is gereisd, op weg naar T., hij niet weet in welk land deze steden gelegen zijn; dat hij evenmin op de hoogte is van de opstand in 1991 in het noorden en in het zuiden van XXX, hoewel deze opstand XXX ernstig heeft ontwricht (zie stuk nrs. 56 en 57 van het administratief dossier); dat verzoeker niet aantoont dat hij “altijd in XXX heeft gewoond, dat hij de XXX nationaliteit heeft en van XXX direct naar België kwam toen hij XXX ontvluchtte”;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat hij onmogelijk nog kan terugkeren naar XXX; dat hij hiertoe een passus citeert van een brief van 25 januari 2001 die hijzelf heeft geschreven; dat deze passus als volgt luidt :

“Ik ben XXX van nationaliteit en ontvluchtte op 10.01.1998 mijn land. Als deserteur van het leger heb ik een zware reis gemaakt naar België. Van deswege zal mij bij terugkeer de doodstraf (sic). Ondergedoken en al het mogelijk doende om uit de XXX gemeenschap in België te blijven uit angst voor eventueel verraad, lijd ik een erbarmelijk bestaan. Bij enige melding aan mijn ambassade kan ik nl. meteen ter dood kunnen worden gebracht. Door het verkrijgen van een Belgisch verblijf zal mijn leven veilig zijn gesteld.”;

Overwegende dat deze brief geen bewijswaarde heeft, omdat verzoeker in zijn asielrelaas nooit sprak van desertie, dat niet het vluchtmotief uitmaakte om zijn land van herkomst (welk land dit ook moge zijn) te verlaten; dat dit blijkt uit de samenlezing van voornoemde brief met de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 1999; dat het advies van de tweede kamer van de Regularisatiecommissie in dit verband op goede gronden het volgende overweegt :

“In een brief van 25.1.2000 lichtte aanvrager toe waarom hij niet naar XXX kan terugkeren; aanvrager beroept zich op desertie uit het leger, en zijn andere politieke overtuiging, waardoor hij gevaar zou lopen voor zijn leven, bij een mogelijke terugkeer. Aanvrager legt als enig bewijs een vertaling van een brief die zijn broer Mahmoud hem op 2.8.1999 stuurde vanuit J., waar deze met hun (zijn) ouders en andere familieleden zouden wonen. De verklaring van aanvrager waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land of naar J., bij zijn familie, wordt er niet door bevestigd.”;

Overwegende dat volgens de brief van 2 augustus 1999 (zie stuk nr. 117bis van het administratief dossier) de ouders en de zus van verzoeker zich proberen te vestigen in J., door hun tijdelijke verblijfsvergunning om de drie maanden te verlengen; dat uit voornoemde brief niet valt op te maken welk land de ouders en de zus van verzoeker verlieten; dat deze brief geen enkel element bevat in verband met de onmogelijkheid van verzoeker om terug te keren naar XXX of naar een ander land; dat de tweede kamer van de Regularisatiecommissie bijgevolg terecht overwoog dat “de verklaring van aanvrager waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land of naar J., bij zijn familie, er niet door wordt bevestigd”; dat deze motivering pertinent, adequaat en afdoende is; dat uit de brief van 2 augustus 1999 blijkt dat de familie van verzoeker hem in J. verwacht, al was het maar om zijn ouders te bezoeken;

Overwegende dat het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op “de algemene gekende toestand in XXX als onveilig land, dat elke deserteur hard aanpakt”, niet dienstig kan worden aangevoerd, nu niet is bewezen dat verzoeker de XXX nationaliteit bezit en evenmin dat hij deserteur is;

2.2.2. Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier januari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.